

w.c. 17-9-91

Johan Poppen: journalist in hart en nieren

▲ Johan Poppen met zijn vrouw Dineke.

Voor de collega's is het onvoorstelbaar dat ze hem daar nooit meer zullen zien.

Roel Waalkens

➔ Vervolg van pagina 1

■ WINSCHOTEN – In zijn woning is afgelopen nacht aan een korte, wrede ziekte overleden de kunstredacteur van de Drents Groningse Pers, Johan Poppen. Hij werd ruim 57 jaar.

Poppen werkte 38 jaar als journalist bij de krant. Hij was zo veelzijdig dat hij vrijwel alle onderdelen van de dagbladjournalistiek beheerste - en ze ook allemaal in zijn zeer arbeidszaam leven beoefende. De laatste jaren werkte hij vooral voor het wekelijkse kunstkatern. De kleinkunst op z'n Gronings had zijn speciale voorliefde. Daar voelde hij zich thuis. Daar wist hij ook z'n journalistieke nieuwsgierigheid te bevredigen. Hij wist 'wat er omging'. Zijn krant

profiteerde en de lezers genoten er van.

Als broekje van amper 20 meldde hij zich destijds op de redactie van deze krant. Toen al waren zijn collega's blij met zijn aanwezigheid. Johan Poppen had gymnasium gestudeerd en wist z'n weetje, maar ook was hij Winschoter in hart en nieren. Die twee hoedanigheden hebben zijn leven bepaald. Johan kon over alles schrijven (van sport tot cultuur en het wel en wee van de stad) en hij deed het heel zijn carrière alleen voor die krant, zijn krant.

Johan Poppen was niet snel tevreden over een stuk. En hij kon fel reageren als een artikel niet zó de kolommen had gehaald zoals hij het had bedoeld. Met die fijne, haast onopgemerkte woordspeling of een subtiel verpakte aanmerking. Poppen stond bekend om de koppen die hij

boven zijn artikelen schreef. Daar moest je bij nadenken, vorsen naar de boodschap die hij er in verborgen had. Zijn 'Beeldschermerijen', de kritische stukjes over tv die hij een tijdlang schreef, waren bijna altijd doordenkertjes die zo herkenbaar waren dat het bijna overbodig was dat hij er zijn initialen JOW onder zette.

Direct nadat hij ziek werd zei hij al: ik kom niet weer achter het scherm te zitten. Hij bedoelde het beeldscherm waarop hij de laatste jaren zijn stukken tikte. Achter dat scherm openbaarde zijn ziekte zich voor het eerst. Geen wonder want collega Poppen was altijd aan het werk. Er werd wel eens van hem gezegd: Johan is met de krant getrouwd. Daarmee werd geenszins gespeculeerd op het feit dat zijn huwelijk met zijn Dineke slecht zou zijn. Maar Johan Poppen was met de krant getrouwd. De krant was zijn leven.